

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΝ ΕΙΔΩΛΟΝ

Περιοδικόν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην

Γραφεῖον: Ὅδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36. — Μετα-
ξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυ-
σανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα:
ἐν ἔτος 6 μῆνες 3 μ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	6	3.50	2
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	8	4.50	3

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν τῶν
λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθι-
στόρημα) καὶ τὴν κατὰ μῆνα ἐκδιδομένην «Βιβλιοθή-
κην τῆς Οἰκογενείας» ἐκ 32 σελίδων.

Τιμὴ φύλλου: Δεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελίων: 30 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον

Ὅταν αἱ συνδρομαὶ στέλλωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ
γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυ-
δρομικὰ εἶναι εἰς βάρος τῆς «Οἰκογενείας.»

Ἀπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ
λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ
ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα· ἐν ταῖς ἐπαρχαίαις εἰς
τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου».
Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἐφη-
μεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Στέλνε μου γράμματα, ἀγάπη μου καλή,
Τὸ γράμμα Σου, τὸν πόνο μου ἐλαφρώνει,
Γιὰτὶ μπορεῖ νὰ τὸ φιλῶ πολὺ, πολὺ
Χωρὶς σὰν τὴν κυρά του νὰ θυμῶνῃ!

N. K.

Τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτόν. Ἡ τῶν ἀστέ-
ρων ἀμυδρὰ λάμψις ἐπεγέετο ἐπὶ τοῦ ἐρυθρο-
μέλανος ἐκ ταπήτων ἐδάφους, ὑποχωροῦσα
πρὸ τῆς ἐρυθρᾶς λάμψεως τῆς λυχνίας. Ὁ δρο-
σερὸς ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἔσειε κρίνους τινὰς τε-
θειμένους ἐντὸς δοχείου ἐπιχρύσου.

Ἦκούετο μακρόθεν ἡ μουσικὴ τῆς λέσχης
τῆς Διέπτης παίζουσα βαλλισμὸν ἐν μεγάλῃ
ὀρχήστρᾳ.

Ἡ κόμησσα Δελαμερσὲδ φέρουσα ἐσθήτα ἐ-
σπερίδος, ὅπως ἐτοίμη νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν
«Ἰαπωνικὴν ἑπαυλίαν» ἔνθα ἡ ἀντίπαλός της,
πριγκήπισσα Δικατερίνη ἔδιδε συναυλίαν, ἔ-
μενε συνωφρωμένη, ὠχρὰ καὶ ἀνήσυχος.

Ποῖα πτυχὴ πετάλου ρόδου, εἶχε λοιπὸν
ταράξει τὰς ἡδονὰς τῆς νυχτελείας της; Ἀπὸ
τῆς ἀναχωρήσεώς της ἐκ Παρισίων, τὸ πᾶν
ἐφαίνετο βαδίζον κατ' εὐχὴν δι' αὐτήν. Ἐν
Λονδίνῳ εἶχε πάντοτε τὰς προτιμήσεις. Ἡ
πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας τῇ εἶχε δεῖξει τὴν
μεγίστην εὐμένειάν της. Εἶχε παρουσιασθῆ εἰς
τὴν δούκισσαν τοῦ Ἐδιμβούργου ἐν τινὶ ἐκ-
λεκτοτάτῳ πικ-νίκ. Ὁ πρίγκιψ τῇ εἶχε κά-
μει δύο φιλοφρονήσεις: τὴν πρώτην διὰ τὸ
πνευμᾶ της, τὴν ἑτέραν διὰ τὴν περιβολὴν
της.

Εἶχε προτιμήσει περισσότερο τὴν δευτέραν.
Φθάσασα εἰς Διέπτην, τὸ πρῶτον ὕπερ εὐ-

ρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ἦτο ὑπερμεγέθης ἀνθοδέσμη ἐξ εὐγενῶν ἰων πεμφθεῖσα ἐκ τῶν Ἄλπεων ὑπὸ μεγάλου τινὸς δουκὸς ταξιδεύοντος.

Μολονότι ἠρίθμει δώδεκα ἢ δεκαπέντε ἀνοίξεις περισσοτέρας τῆς ὥραιας δουκίσσης δ' Ἀλεριόν, δὲν ἤσυχολοῦντο πλέον περὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἀφ' ὅτου ἡ κόμησσα εἶχε φθάσει. «Οἱ ἀριθμοῦντες εἴκοσιν ἔτη δὲν γνωρίζουσι νὰ ἐνδυθῶσι. Δὲν ὑπάρχει, οὔτε τέχνη, οὔτε εὐχαρίστησις νὰ φέρωσι τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἄλλους ἐνδυμα». Ἄλλ' αὕτη, ἡ Γερμανῆ, διὰ νὰ ἐπιδεικνύη πλέον εὐθυτενὲς τὸ ἀνάστημά της, εἶχε ζητήσει καὶ εὐρεῖ μυστήρια.

Ὡμίλου ἀκόμη περὶ τῆς ἐνδυμασίας της, ἦν ἔφερον ἐν τῇ λέσχῃ. Ἐπὶ ἐσθῆτος χρώματος βαθέος ροδοχρόου κεκαλυμμένου διὰ παικιδῶν τριχάπτων ἐπιπτε μακρὰ ρεδεγκότα ἐκ ταφτᾶ πολυχρόου, χρώματος μὲν ἀφίνουσα νὰ διαφαινῶνται ἐπὶ τοῦ στήθους κύματα ἐκ δαντελῶν, καὶ ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν ρεδεγκόταν τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας ἐν τῇ εἰκόνι τῆς κυρίας Λεβρέν.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, πλατὺς πῖλος μετὰ πρασίνων πτερῶν χρώματος βαθέος ροδοχρόου ἀπεμιμειτο κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν τῆς βασιλίσσης.

Εἶχε περιπατήσει πολὺ ἐπὶ τοῦ ὑπερφύου, ἐν μέσῳ ἐκλεκτῆς καὶ ἐπισήμου κοινωνίας. Καὶ ποῖον μῖσος εἶχεν ἀναγνώσει ἐντὸς ὀφθαλμῶν τινῶν! Τῇ εἶχον ἀφιερῶσει ποσότητα βαλλισμῶν, ἀκροστιχίδων, ποιήσεων καὶ ἡ τελευταία τῆς εἰκῶν ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος ἐπιτυχῆς θρίαμβος τῆς μικρᾶς ἐτησίως ἐκθέσεως τῶν Παρισίων (Salon).

Ὁ σύζυγός της εἶχε πληρώσει ἀγογγύστως τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκα διὰ λογαριασμοὺς ληξιπροθέσμων· κατόπιν τῇ ἔκαμε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς Μεσημβρινὰς γαίας του, καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά.

Καὶ ἐντούτοις ἐπὶ τοῦ λείου μετώπου τῆς κομῆσσης ρυτίς τις παρετηρεῖτο. Κατωπτρίζετο καὶ τὴν παρετήρει χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν ἐξαλείψῃ.

Ἐφημερίς τις ἦτο ἐρριμένη κατὰ γῆς· σημειώσεις δι' ἐρυθρᾶς μολυβδίδος ὑπεσημείου ἐν διάφορον.

«Χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν κύκλον τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Ὁμίλου ζωντὰ φιλονεικία ἔλαβε χώραν μετὰ τοῦ βαρῶνου Ἀλβέρτου καὶ τοῦ κυρίου Ράλφου Ραϊνὸλδου. Μονομαχία ἐφάνετο ἀναπόφευκτος. Ἀποδίδουν εἰς μεγάλην τινὰ κυρίαν, ἧς τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρομεν τὰ αἴτια τῆς μονομαχίας.»

Ἡ διὰ τῆς ἐρυθρᾶς μολυβδίδος σημειώσεις αὕτη εἶχε σχηματίσει τὴν πτυχὴν μετὰ τῶν ὀφρῶν τῆς κομῆσσης.

Ὁ Ράλφος ἐκτυπᾶτο ἐξ αἰτίας της.

Ὁ βαρῶνος Ἀλβέρτος, εἰς εὐθέης ὅστις ἐσύχναζεν εἰς ὅλας τὰς λέσχας, εἶχεν ὑβρίσει τὴν κόμησσαν, ἐσπέραν τινὰ, εἰς τι γεῦμα ἡμιπολιτικόν, ὅπου εὐρίσκοντο ἀρκετὰ ἐπίσημα πρόσωπα, διπλωμάται τινες καὶ μία ἀλλοδαπὴ ἐξοχότης.

Οὐδεὶς ἔλαβε τὴν υπεράσπισιν τῆς κομῆσσης. Οἱ μὲν, διότι δὲν τὴν ἐγνώριζον, οἱ δὲ, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν ὑποφέρωσιν.

Ἄλλ' εἰς φίλος παρῶν εἰς τὸ γεῦμα, εἶχεν ἐπαναλάβει εἰς τὸν Ράλφον τοὺς λόγους τοῦ βαρῶνου καὶ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμερῶν ὁ ὁ Ράλφος ἐζήτησε τὴν καταλληλὴν περίστασιν νὰ ἐκδικήσῃ τὴν κόμησσαν. Ἄλλὰ τίς ἦτο λοιπὸν οὗτος ὁ Ράλφος; Εἰς ποιητῆς σχεδὸν ἀγνωστος, ἀποτυχὸν ἐν τῷ δράματί του «ὁ δούξ δ' Ἀλβη», υἱὸς πτωχοῦ τινος ἀξιωματικοῦ, ἀνακατηρκαμένος ἐν ἐπαρχίᾳ ὑπὸ μητρὸς οἰκονόμου καὶ τσθλιμμένης.

Ὡραῖος ὡς ποιητῆς, μὲ τὸ χρώμα του ὠχρὸν μαργαριταρῶδες, μὲ τοὺς φαινοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς του, εἶχε μείνει ἐσπέραν τινὰ ἐν θαυμασμῷ πρὸ τῆς κομῆσσης Δελαμερσέδ. Ἐπαίζετο μίᾳ κωμῳδίᾳ του ἀνέκδοτος. Ὁ συγγραφεὺς ἦτο προσκεκλημένος. Ἄλλ' οὗτος δὲν προσεῖχεν, οὔτε εἰς τὸ θέατρον, οὔτε εἰς τοὺς ἀκρωτηριασθέντας στίχους του ὑπὸ τῆς μνήμης τῶν ἐρασιτεχνῶν· ἐβουθίζετο εἰς τὸν ὠραιότερον ρεμβασμὸν τῆς ζωῆς του. Ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ πρὸς αὐτήν. Ὁ θαυμασμός του, σιωπηλὸς κατ' ἀρχὰς, ἐγένετο εὐγλωττος. Μετὰ τὴν παράστασιν, ἐσπέραν τινὰ θερμὴν τοῦ Σεπτεμβρίου αἱ ὁμάδες διεσκορπίσθησαν εἰς τοὺς κήπους. Ἡ κυρία Δελαμερσέδ τυλιγμένη ἐν τῇ μιλῶτῃ της ἔμενεν ἐπὶ τοῦ ὑπερφύου. Ὁ ποιητῆς τὴν ἐπλησίασε· τῇ προσέφερεν ἐν τῇ γλώσσει του τὰς τιμὰς τῆς ἐσπερίδος. Διὰ πρώτην φοράν τὸ κεκορησμένον τοῦτο πλᾶσμα ἠσθάνθη τὰς πτέρυγας τῆς ποιήσεως νὰ τῇ ψαύσῃ τὸ μέτωπον.

Τὰ πάντα ἐφρίνοντο ἀναγεννώμενα διὰ τῶν εἰκόνων του, διὰ τῆς φλογος τῶν λόγων του. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐποικίλλε μὲ ἀδάμαντας τὸν οὐρανὸν περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλει, καὶ ὅτι τὰ κῆνη ἀνίσταντο εἰς τοὺς φλόγους του, διὰ νὰ ρίψωσι τὴν ὄσμήν των εἰς τοὺς πόδας τῆς κομῆσσης. Ἐλαβε τὸν βραχίονα τοῦ νεανίου· κατῆλθε μετ' αὐτοῦ πρὸς τὰς σκοτεινὰς δεινδοστοιχίας.

Προσέχουσα εἰς τὴν μουσικὴν τῆς φωνῆς

του ἐπαθύμει νὰ εἴπῃ, ὡς τὰ παιδιά πρὸς τὰ ὁποῖα διηγεῖται τις παραμύθια: Ἀκόμη! ἀκόμη!

Ὅταν ἀνῆλθεν ἐκ νέου τὰς βαθμίδας τοῦ ὑπερφύου, ὁ Ράλφος ἐρριζίασεν. Ἡ ἐσπέρα αὕτη, ἡ μόνη γωνία τοῦ ἰδανικοῦ του τὸ ὁποῖον ἡ τύχη τῷ παρέσχε εἶχεν ἤδη τελειώσει!

Αὕτη τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Τὴν ἐπιούσαν ἔλαβεν ἐν ποιημάτων. Αὕτη τὸ ἀνέγνωσε καὶ τὸ εὐρεν ὠραῖον. Τὸ δεύτερον τῇ ἐφάνη εὐχάριστον, τὸ τρίτον ὀλίγον σκοτεινόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄλλα, δὲν τὰ ἀνέγνωσε ποσῶς ἀσχολία καταπειγούσκει τὴν ἡμπόδιαν. Αἱ πρώται τῆς κατηνεκλώθησαν διὰ τὴν παραγγελίαν ἐξ ἐσθῆτων διὰ τὴν σειρὰν ἐσπερίδων τῆς δουκίσσης Μ. ἐν Δεβονσιᾶν. Τὸ θελγητρον ἐν τούτοις δὲν εἶχε διαλυθῇ· ὁ Ράλφος δὲν τὴν ἠνώχλει διὰ τῆς ὀλιγίας του. Αἱ νέαι αὐταὶ συγκινήσεις, ὁ τρελλὸς οὗτος ἔρωσ τῇ ἐτάραττον ἡδέως τὰ νεῦρα.

Δειλὸς φοβούμενος μήπως τῇ ἀπαρέσχη εἶχεν ὑποταγὴν κυνός.

Ὁ καταξοσχίζων τὴν καρδίαν καὶ προσμειδιῶν τοῦ νεαροῦ τούτου ἀνδρὸς ἔρωσ, ἀνεύου τὴν κεκοπιακυῖαν ψυχὴν της.

Πράγματι δὲν ἦτο κομψός, οὔτε ὠραῖος, οὔτε περιλαμπής, ἀλλ' ἦτο ἄλλο τι. Δὲν ὠμίλει, δὲν ἠνθάνετο, ἀλλ' οὔτε ἠγάπα καθὼς ὄλοι.

Μόνον ὠφείλε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ παρεμείνη τὸ ἀποθησόμενον. Ἐδεῖ νὰ πράξῃ ἀνοησίαν, τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐφθασε. Νὰ κτυπηθῇ ἐν μονομαχίᾳ μετ' ἐνὸς ἀνοήτου οἷος ἦτο ὁ Ἀλβέρτος, διὰ λόγον τὸν ὁποῖον δὲν ἤκουσε μόνον διὰ νὰ μαντεύσῃ ἡ κόμησσα ὅτι δι' αὐτὴν κτυπᾶται! Ἄλλὰ μήπως λοιπὸν εἶχεν ἀπαιτήσιον παρ' αὐτοῦ τοῦτο; ἐν τίνι δικαιομυκτι ἀναλαμβάνει τὴν υπεράσπισιν της; Λαμπρὰ φήμη ὅταν μάθωσιν ἐν Παρισίοις, ὅτι αὕτη εἶχεν ἐραστὴν μικρὸν τινὰ ποιητὴν ἀπορριφθέντα εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμῳδίαν! Καὶ τὸ αὐτὸ μάλιστα ἐσπέρας ὁ ἀρχιδούξ θὰ τῇ παρουσιάζετο. Ἐὰν τοῦλάχιστος ὁ Ράλφος τὴν συνεβουλεύετο πρότερον! Θὰ ἔφερε καὶ μίαν εὐθύνην. Ἄλλ' ὄχι, ὁ ἀστός οὗτος εἶχεν ὀξυθυμίας ἰπότητος! Τῷ ἤρσε νὰ δώσῃ ἐν καλὸν μάθημα τῷ Ἀλβέρτῳ.

Ὅταν αὕτη τῷ ἔγραψε διὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, οὗτος τῇ ἀπήντησε:

«Διὰ τοιαῦτα πράγματα, ἀγαπητὴ κόμησσα, δὲν συμβουλευόνται τὰς γυναῖκας.»

Εἶτα ἐπέβη τῆς ἀμαξοστοιχίας διὰ νὰ

φθάσῃ εἰς τὸ σύνορον τοῦ Βελγίου. Ἦτο ἐν τούτοις αὕτη ἐνδεδυμένη διὰ τὴν ἐσπερίδα τῆς «Ἰαπωνικῆς ἐπαύλευσ» διότι ἡ ὕβρις εὐκόλως δύναται ν' ἀποπλυθῇ: Τὸ ἐλπίζει μάλιστα. Ἄλλὰ δὲν θ' ἀναχωρήσῃ προτοῦ λάβῃ εἰδήσεις. Παρατηρεῖ τὸ ἐκκρεμές. Δίκα ὦραι. Ἐκτυπήθη εἰς τὰς ἐξ. Τί συνέβη λοιπόν; Ἰσως τηλεγράφημά τι ἀργοπορεῖ τὸ τοιοῦτο συχνότατα συμβαίνει! Δίκα καὶ τέταρτον... Ἀναβιβάζει ὀλίγον τὸ τῆς ἀνθοδέσμης της ἀνθος, διευθετεῖ τὴν κόμην της, ἀναπνέει ἄρωμα, ἐκτυλίσσει τὸ ριπιδιὸν της, ταράσσεται.

Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Τηλεγράφημά τι διὰ τὴν κυρίαν.

— Δόσε μου το.

Ἡ χεὶρ της τρέμει, ἡ καρδία της πάλλει...

Πτωχῆ Ράλφε! ὁ τῆς καρδίας οὗτος παλμός θὰ τὸν καθίστα πολὺ εὐτυχῆ!

Ἄνοίγει τὴν κυανὴν πτυχὴν.

«Πληγωμένος καιρίως. Ἐπαθύμει νὰ σᾶς ἴδῃ. Φοβοῦμαι μήπως φθάσητε λίαν ἄργα.

Δόκτωρ Κωνσταντίνος.»

Ἐπαναπίπτει ὠχρὰ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον της.

— Πληγωμένος καιρίως; Οὗτος, τὸσον νέος τὸσον καλῶς πεπροικισμένος, ὅστις τὸσον μὲ ἠγάπα!

Κᾶτι τι ὡς δάκρυ ἐφαίνετο ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Ὅσον διὰ νὰ τὸν ἴδω τοῦτο μοὶ εἶναι ἀδύνατον! Ὁ ἰατρὸς εἶναι παράφρων ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἄλλως θὰ εἶνε πιθανῶς, ἀνωφελές. Τὸ τηλεγράφημα φέρει ἡμερομηνίαν εἰς τὰς ἐπτὰ.

Ἐὰν ἀπέθνησκεν ἐντούτοις ὁποῖα θλίψις δι' αὐτὴν τὴν μητέρα μόνην ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ υἱὸς εἴκοσι ἐξ ἑτῶν!

Ἐὰν ἀποθάνῃ πρέπει νὰ τῷ πέμψω ἀνθοδέσμην ἐξ ἰων τῆς Πάρμας. . .

Ἦτο θελκτικὸς τὸ ἐσπέρας ὅτε κατὰ πρῶτον τὸν εἶδον. Ναί, ἴσως νὰ τὸν ἠγάπησα τὴν ἡμέραν ἐκείνην! . . .

Καὶ ἐξακολουθεῖ σκεπτομένη:

Θὰ τηλεγραφήσω τῷ ἰατρῷ ὑπισχνουμένη τὴν ἐπίσκεψίν μου ἐὰν ὁ ἀσθεὴς ἀναπνέῃ εἰσέτι. Πρέπει νὰ τὸν παρεγγωστήσω.

Θὰ μένω λοιπὸν ἐδῶ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου μόνη μὲ τὰς σκέψεις μου; Τί θὰ ὑποθέσω εἰς τῆς πρηνήσσης Αἰκατερίνης; Μὲ ἀναμένουν, μὲ ζητοῦν. . . Μήπως ὑποθέσουν ὅτι ἡ μονομαχία τοῦ Ράλφου μὲ ἠνδιαφέρει, καὶ ὅτι δὲν τολμῶ πλέον νὰ παρουσιασθῶ; Ἄλλὰ μήπως ἠθέλησα τὴν μονομαχίαν ταύτην; Μὲ

θέτει εἰς μεγίστην ἀγωνίαν. Ἐὰν ὁ Ράλφος μὲ ἀγαπᾷ δὲν δύναμαι τίποτε, ἐὰν ἐπληρώθη δὲν πταίω ἐγώ.

Ἄλλως τε ὅλοι ὑποφέρουν ἐκ τοῦ ἔρωτος. Ἐγὼ ἐτρελλάθην διὰ τὸν Ἰάκωβον ὅταν εἶχον ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν. Ἐνυμφεύθη μετ' ἄλλης, μιᾶς ἀσχημοτάτης ἐπὶ τέλους. Κατόπιν μετεχειρίσθη τὴν οἰκίαν μου διὰ ν' ἀποκρύψω ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἠσθανόμην.

Διατί μὲ ζητεῖ νὰ ὑπάγω; εἶνε παράλογον, εἶναι ἀπρεπές. Ζῆ ἢ ἀποθνήσκει; Ἐὰν ζῆ θὰ τὸν παρηγορήσω.

Δὲν εἶναι ἀπρεπές νὰ γίνεται λόγος περὶ τοιαύτης ὑποθέσεως; Ἐὰν ὁ σύζυγός μου τὸ μάθη τί θὰ συμβῆ; Καὶ τοῦτο διατί; δι' ἀνθρωπὸν οὐχί τῆς τάξεώς μου, ὅστις χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν παρακαλέσῃ, ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ὑπολήψεώς μου.

Ἡ ζωὴ ἄλλως τε εἶναι τόσον θλιβερά! Σχεδὸν εἶναι εὐτυχὴς διότι ἀπόλλυται! Σφαῖρα ἐν μονομαχίᾳ διὰ μίαν γυναῖκα, εἶναι ὠραῖος θάνατος, — τὸ τέλος ἑνὸς εὐπατρίδου!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ θαλαμηπόλος φέρει δεύτερον τηλεγράφημα.

— Ἀκόμη! ἐσκέφθη αὐτὴ, δὲν συνεκινήθη ἀρκετὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην; Δισταίνει νὰ τὸ ἀναγνώσῃ πένθος προσβάλλει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

Ὁ θαλαμηπόλος ὑπανοίγει τὴν θύραν τῆς μικρᾶς αἰθούσης.

Ὁ κύριος πρίγκιψ Ζ. ἔρωτᾷ ἐὰν κυρία κόμησσα ὑποφέρει.

— Ἐγὼ νὰ ὑποφέρω; καὶ διατί; εἰσελθετε, ἀγαπητὴ πρίγκιψ. Ἦλθον νὰ σᾶς συνοδεύσω, εἶπεν ὁ πρίγκιψ. Τὸ πᾶν ἄνευ ἡμῶν φαίνεται σκοτεινὸν εἰς τὸ μέγαρον τῆς πριγκηπίσσης Αἰκατερίνης.

— Τοῦτο προήλθε...

— Δὲν δύνασθε νὰ ἔλθητε;

— ὦ! ναί, ναί!...

Τὸ τηλεγράφημα καίει τὴν χεῖρα τῆς κομῆσσης. Καὶ ἐνῶ ὁ ἐπισκέπτης τῆς ὀσφραίνεται ἀνοδὲσμεν τινά, αὕτη ἀνοίγει τὸ χαρτίον τὸ συμπύσσει καὶ τὸ ρίπτει ἐντὸς τῆς ἐστίας. Εἶτα, περιβληθεῖσα τὴν μηλωτὴν τῆς:

— Ἀναχωρήσωμεν, εἶπεν.

— Εἰς τὴν «Ἰαπωνικὴν ἔπαυλιν» ἀνέκραξεν ἐπιχαρίτως ὁ πρίγκιψ. Αὕτη δὲ ἀνακτῶσα τὴν προτέραν τῆς χάριν λέγει ζωηρότητα:

— Εἰς τὴν «Ἰαπωνικὴν ἔπαυλιν»!

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ θαλαμηπόλος, πλησιάζουσα τὴν ἐστίαν συλλέγει ἐκ τῶν φλογῶν τεμάχιόν τι χαρτίου κατὰ τὸ ἥμισυ κα-

τεστραμμένον, καὶ ἀναγινώσκει ἐν αὐτῷ τὴν μόνην ταύτην λέξιν «Ἀπέθανε»

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Λουκία Τσορώνη

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Τὸ ρόδο τὸ κοκκινωπὸ,
ποῦ εὐωδιάζει χαρωπὸ,
τὸ ἄνθος τ' ὠραιότερο,
τὸ ρόδο ἦταν μιὰ φορὰ,
ὡσάν τοῦ κύκιου τὰ φτερά,
κιὰ κόμπι πειδὸ λευκότερο.

Μιὰ μαργαρίτα ζηλευτὴ,
ὡσάν κι' αὐτὸ λευκὴ κι' αὐτὴ,
μὲ τὴν καρδιά του ἀγάπησε...
ἔπερσε βάσανα πολλὰ,
πλὴν τέλος καὶ αὐτὴ τρελλά,
τὸ ρόδο ἀνταγάπησε.

Λοιπὸν τὸ ρόδο μιὰ βραδύα,
μ' ἔρωτευμένη τὴν καρδιά,
στὰ φύλλα του ἐκρύφτηκε,
κι ἐνῶ τ' ἀστέρια λαμπερὰ
ἔπάνω του ἔβέγγαν μὲ χαρὰ,
γλυκὰ ἀποκοιμήθηκε.

Πλὴν ὄνειρο ἀπατηλὸ,
ἦλθε στὸ ρόδο τὸ καλὸ,
κ' ἐκεῖ αὐτὰ τοῦ μίλησε,
«Πῶς ἕνας κρίνος δροσερός,
ἔστα μάτια του σχεδὸν ἐμπρός,
τὴ μαργαρίτα φίλησε».

Ἐξύπνησε εὐθύς μ' αὐτὸ
τὸ ὄνειρό του τὸ φρικτὸ,
τὰ φύλλα του ἐκίνησε,
κι ἀπὸ τὴ ζήλεια ἀπ' τὸ θυμὸ,
τὸ ἄσπρο ρόδο, τὸ χλωμὸ,
ἀμέσως ἐκοκκίνισε.

(Ἀθήνησι τῆ 1 Ἀπριλίου 18*9)

† Ν. Ε. ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΣΟΥ

Ἄν τὴν εἰκόνα σου ποτε θελήσης νὰ ἰδῆς
Μὴ ὀδῆς φωτογραφία σου, γιὰ θάβγης γελασμένη
Μὴ ὀδῆς εἰς τὸ καθρέπτη σου, γιὰ θ' ἀπατηθῆς
Μόν' στή καρδιά μου κύταξε πούσαι ζωγραφισμένη.
Ἀθῆναι Δεκέμβριος 1893

Α. Χ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΑΝΑΠΟΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Νὰ συναντᾷς εἰς τὸν δρόμον ἕνα κτηνίατρον
καὶ νὰ τὸν προσφωνῆς μὲ τό:

— Καλημέρα, γιατρί μου.

Νὰ ἔχῃς προσκλήσεις διὰ τὸ γεῦμα μιᾶς καὶ
τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπὸ πέντε διαφόρους φίλους
σου καὶ νὰ ἐπιμένουν ὅλοι διὰ το πρόγευμα· νὰ
προτιμᾷς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν· νὰ πηγαίνῃς τὴν
μεσημβρίαν διὰ νὰ φάγῃς καὶ ὁ οἰκοδεσπότης
μὲ τὴν βαλίζαν εἰς χεῖρας νὰ σοῦ λέγῃ μὲ ἄληθ
τὴν ἀφέλειαν:

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, φίλε μου, σήμερα
ἔφαγα ἐξαιρετικῶς εἰς τὰς ἑνδεκά, διότι θὰ φύ-
γω μὲ τὸν σιδηρόδρομον τῆς μεσημβρίας διὰ
τὴν Κόρινθον.

Νὰ ἀγοράζῃς παράρτημα περιέχον τοὺς κερ-
δισμένους ἀριθμοὺς τοῦ «λαχείου τῶν Ἀρχαιο-
τήτων», χωρὶς νὰ ἔχῃς τοιοῦτον.

Κατὰ τινὰ παράστασιν τοῦ Ἀρχαίου Συλ-
λόγου νὰ ψάλλουν τὸ «Λυκόφως» εἰς τὰ
σκοτεινὰ ἐλλείπει... ἀερίφωτος.

Ἐγώ.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ ΤΗΣ

Ἐρχόμεθα ἀπ' τὸ Φάληρον μιὰ μέρα
Σ' τὸ τραμβαὺ ἐγὼ κ' ἡ καστανὴ,
Μὰ κεῖ ἔς τὴν Καλλιθέα παρα πέρα
Ἀκούω: — Ἀχ!, νὰ βάζῃ μιὰ φωνὴ,
Καὶ βλέπω τὰ ματάκια τῆς ν' ἀρχίζουν
Μὲ πίκρα καὶ μὲ πόνο νὰ δακρύνουν.

Ἐνόμισα πῶς ἐκλαίγε γιὰ μένα
Καὶ λέγω: Ὁμορφὴ μου καστανὴ,
Τὰ μάτια Σου γιὰ εἶναι δακρυσμένα;
Καὶ μοῦ ἔπε: Ἀχ! αὐτὴ ἡ μηχανὴ
Τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβαινε τρεχάτη
Μιὰ σπύθα μοῦ ἐπέταξε ἔς τὸ μάτι!..

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

— Τὸν καυμένο τὸν Ἀλέκο! Πᾶσι, τῶκλεισε κί
αὐτὸς τὸ στόμα του...

*Ε;... πῶς;... τί;... πέθανε;

*Ὅχι! ἐνυμφεύθη!

** Εἰς Ἀγγλὸς ἐκκεντρικὸς γράφει ὅτι ἡ ζωὴ (life)
εἶνε πολὺ μικρὰ — μόνον ἀπὸ τέσσαρα γράμματα ἀ-
παρτίζεται. Τὰ τρία τέταρτα αὐτῆς εἶνε ψ ε ὤ δ ο ς
(lie) κοί τὸ ἥμισυ ε ἄ ν (if).

** Περιέργον πείραμα δύναται νὰ γίνῃ μὲ μικρὰ
τεμάχια καφουράς, ἐὰν ρίψῃ τὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς ἐπι-
φανείας καθαροῦ ὕδατος. Πιραυτὰ τὰ μόρια ταῦτα
ἀρχονται συστρεφόμενα ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐνίοτε. Τὴν
κυκλοφορίαν δὲ αὐτῆν δύναται νὰ κατασιγάσῃ βρ-
νὶς ἐλαίου ἢ ἄλλης στεατώδους οὐσίας.

** Διπλοῦν δυστύχημα.

— Ὡστε ὁ σύζυγός σας ἔσπασε τὸ πόδι του; Τί
ἀτυχία!

— Μεγάλῃ ἀτυχίᾳ! Καὶ φαντασθῆτε ἀγκυπητῆ μου
ὅτι τὴν ἄλλη ἑβδομάδα τοῦ ἡγέρτα κινούρια ὑπο-
δήματα!

** Ὁ πατὴρ τῆς Ἀδελίνας Πάττι ἦτο καλὸς ὑψί-
φωνος ὀνομαζόμενος Σουλβαττον Πάττι Ἀπεβίωσεν
ἐν Παρισίοις τὴν 30ὴν Αὐγούστου τοῦ 1859 ἀπὸ
προσφῆτευσε τὸ ἔνδοξον μέλλον τῆς θυγατρὸς του. Ἡ
σύζυγός του καὶ αἰτήρ τῆς Ἀδελίνας ἦτο καὶ αὕτη
ὑψίφωνος, μεγάλης ἰκανότητος.

Ἀναλφάβητος.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἐρωτηθεὶς ποτε ὁ Μίλτων δικτὶ εἰς τὴν
Ἀγγλίαν ἐνῶ ἐπιτρέπεται εἰς νέον δεκατετρα-
ετῆ νὰ βασιλεύῃ, ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται αὐτῷ
νὰ νυμφευθῆ πρὶν φθάσῃ εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν;
«Διότι ἀπῆντησεν ὁ ποιητὴς» εἶνε δυσκολώ-
τερον νὰ κυβερνήσῃ τις μίαν γυναικῆ πικρὰ ἐν
ὀλόκληρον βασιλείον.

— Ἀρίστιππος ὁ φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς παρὰ
τῆς φίλου του, τί εἶδους γυναικῆ θὰ προτιμᾷ
νὰ ἐκλέξῃ διὰ σύζυγον, ἀπεκρίθη: — «Δὲν δύ-
ναμαι νὰ συστήσω κανέν εἶδος, διότι ἂν εἶνε
εὐεὶδὴς θὰ σᾶς ἀπατήσῃ, ἂν δὲ ἀσχημὸς δὲν
θὰ σᾶς ἀρέσῃ. Ἄν εἶνε πτωχὴ θὰ σᾶς κατα-
στρέψῃ, ἂν πλουσίᾳ θὰ εἴθῃ δούλός τῆς. Ἄν
εἶνε ἐξυπνος θὰ σᾶς περιφρονῇ, ἂν δὲ ἀμαθὴς
θὰ σᾶς ἐνοχλήῃ ἂν τέλος εἶνε πεισματώδης θὰ
σᾶς δυσχερῆσθῃ καθημερινῶς.

— Αἱ ἀπελπισίαται γυναικῶν, εἶπεν ὁ Για-
κομμέτι ὁμοιάζουσι μὲ τὰς κατὰ γίδας τοῦ
ἔκρος βρονταί, ἀστραπαί, βροχὴ καὶ ἔπειτα
εὐδίαι.

— Ὁ Μαυρίκιος Γρηκᾶί, διάσημος Οὐγγρὸς
μυθιστοριογράφος παρετήρησέ ποτε: — «Ἐπάρ-
χουσι δύο εἶδη γυναικῶν· ἐκεῖναι αἵτινες ἔχουσι
καρδίαν καὶ συγκεντροῦσιν ὅλην τὴν σπορῆν
τῶν εἰς ἕν ἄτομον καὶ ἐκεῖναι, αἵτινες δὲν ἔ-

χουσι, έτοιμοι ούσαι να έρασθώσιν εκατόν άνδρων.»

— Ο Ίωάννης Παύλος άφηκε τὸ εἶπός ὡς ρητόν περὶ τῆς γυναικός:— Ἄ ἦ γυνὴ ἐν γένει εἶνε ὁ τελευταῖος φίλος, ὅστις μένει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας του.

— Ναπολέων ὁ 1ος ὅστις ἦτο μέγας θαυμαστής τῆς γυναικείας εὐφυίας συνείθισε νὰ λέγῃ: Ἄ Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες μόνον ἐν λάθος ἔχουσι, ὅτι δὲν εἶνε ἄνδρες.»

— Ο Σχίλλερ, ὅστις εἶξ ὅλων τῶν Γερμανῶν ποιητῶν ἐσχημάτισε τὴν ὑψηλοτέραν ἰδέαν περὶ τῶν γυναικῶν ἐκληροδότησέν εἰς ἡμᾶς τὴν εἰς τὴν γυναικῶν, ἥτις ἐγένετο παροιμιώδης. «Ἐκείναι αἱ γυναῖκες καὶ ἐκείναι αἱ χῶραι περὶ τῶν ὁποίων δὲν γίνεται ὁ ἐλάχιστος λόγος, ἐκείναι εἶνε αἱ εὐτυχέστεραι πασῶν.»

Δίκαιος.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ κλπ.

Πανηγυρικῶς διεξήχθη τὸ ἑσπέρας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν «Ποικιλιῶν» ἡ δοθεῖσα ὑπὲρ τῶν συζύγων Δημητριοπούλων εὐεργετικὴ παράστασις πρὸς τιμὴν τῶν Κρητῶν. Τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως, πλουσιώτατον, ἐξετελέσθη λίαν ἐπιτυχῶς. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐδιδάχθησαν καὶ τρία ἔργα τοῦ φιλότου συνεργάτου μας κ. Νικ. Κοτσλοπούλου ἢ «Λύσις τοῦ Προβλήματος», οἱ «Ζηλιάρηδες» καὶ τὸ Λυρικόν του ποίημα εἰς τὴν Κρήτην ὧν τὰ δύο τελευταῖα τὸ πρῶτον ἤδη παρουσιάζοντο ἐνώπιον τοῦ κοινῶ. Περὶ τῆς «Λύσεως» οὐδὲν λέγομεν, διότι πολλὰ περὶ τῆς καλῆς αὐτῆς κωμωδίας ἐγράφησαν μέχρι τοῦδε. Ἐπίσης περὶ τοῦ ποιήματος εἰς τὴν Κρήτην, οὐδὲν γράφομεν, διότι θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εἰς τὴν προσεχῶν φύλλον τῆς «Οἰκογενείας» καὶ θὰ κρίνουν καλλίτερον οἱ Κοτσελοπουλολάτραι ἀναγνώσταί μας. Περὶ τῆς νέας κωμωδίας του «Οἱ Ζηλιάρηδες» ἠθέλωμεν νὰ γράψωμέν τινα, ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεως, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἀγκυπητοῦ μας τακτικοῦ συνεργάτου, προτιμῶμεν νὰ σᾶς παραπέμψωμεν εἰς ὅσα ἐν ταῖς καθημεριναῖς ἐφημερίσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγράφησαν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν» καὶ τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα».

— Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, ἔρα 2 1) μ. μ. δίδεται ὑπὸ τοῦ Ὀμίλου τῶν Φιλοτέχνων μεγάλη συναυλία, ἐν ἣ θὰ λάβωσι μέρος οἱ ἐξοχώτεροι τῶν παρ' ἡμῖν μουσικῶν, κατὰ δὲ τὰ διαλείμματα ἢ κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, θὰ ἀπαγγείλῃ δύο μονολόγους, οὓς οὐδαμοῦ ἀπήγγειλεν ἐφέτος. Ἐπίσης θὰ λάβωσι μέρος

οἱ κ.κ. Δ. Κοτοπούλης, Σ. Δημητριοπούλου καὶ ἄλλοι ἠθοποιοὶ, ἅπαντες μέλη τοῦ Ὀμίλου εὐγενέστατα προσερχθέντες διὰ τὸν ἀρτιστάτον Ὀμιλον.

Ὁ Ὀμιλος τῶν Φιλοτέχνων καίτοι ἔχει μόλις δύο μνητῶν ἡλικίαν, ἐν τούτοις ἀριθμῶν ὑπὲρ τὰ τριακόσια μέλη, ἅπαντα ἐκ τῶν καλλιτέρων τάξεων ὑπ' ἐποψὴν μορφώσεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ἅπαντα ἐργαζόμενα μεθ' ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῶν ὡς μὴ ὠφέλε παρημελημένων παρ' ἡμῖν καλῶν τεχνῶν.

Λίαν προσεχῶς, ἴσως μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, διανεμηθήσεται δωρεάν τοῖς ἀγορασταῖς καὶ συνδρομηταῖς τῆς «Οἰκογενείας» ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ «Δελτίου τοῦ Ὀμίλου τῶν Φιλοτέχνων» ἐν ᾧ θὰ περιέχεται ποικίλη ὕλη, ἀφορῶσα τὰς ἐργασίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῶν Τμημάτων καὶ τοῦ Ὀμίλου. Θὰ ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός, τὴν δὲ ἐκδοσὴν αὐτοῦ ἀνέλαθεν ὁ κ. Ι. Π. Χρυσανθόπουλος, μέλος τοῦ Ὀμίλου.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ. Ἀφίκετο ἐκ Ζαχαριίου τῆς Αἰγύπτου ὁ ἠθοποιὸς κ. Γ. Πετρίδης.

— Ὁ εἰς πληροφότημεν, ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης, ληξάνσης τῆς τριμήνου ἀδειᾶς ἣν εἶχε χορηγήσει αὐτῷ τὸ Ὄδειον, ἀφικνεῖται ὅσον οὕτω εἰς Ἀλεξανδρείαν ἐνταῦθα, ὅπως ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του, συνάμα δὲ καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σχηματισθεσομένου θιάσου ἐκ τῶν ἠθοποιῶν κυρίας Εὐγ. Παρασκευοπούλου, κκ. Γ. Πετρίδου, Δ. Κοτοπούλη, Γ. Νικηφόρου καὶ λοιπῶν ἠθοποιῶν.

— Τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα δὲν ἔρχεται. — Προσεχῶς παρασταθήσεται ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν «Ἡ Φαῦστα» δλόκληρος ὑπὲρ εὐγενοῦς σκοποῦ. Ἡ παράστασις προετοιμάζεται πρὸς μὴνός καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας, καθότι πλὴν τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, ἥτις θὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τῆς Φαῦστας, διακεκριμένος Γάλλος ἠθοποιὸς διαμένων ἀπὸ τινος ἐνταῦθα θὰ ἀπαγγείλῃ μέρη τινὰ ἐκ τῆς Τόσκας καὶ ἐκ τῆς Ἡ τ τ η μ ἔ ν η ς Ρ ὠ μ η ς τοῦ δημογενοῦς κ. Παρῶδη.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΟΥ

Τῷ Ν. Κομ.

Μέσα στὴ βαρυχειμωνιά μέσα σ' αὐτὴν τὴν ξέρα ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τραγουδῶ κι' ἂν θελω κι' ἂν ποθῶ, προσμένω μιὰ ἀνοιχάτικη μιὰ ὠμορφὴ ἡμέρα νὰ κρυφοφάλλω χαρωπὸ τῆς χειμωνιάς ἀνθῶ.

* Ἐφτασ' ἡμέρα... ἄχ κ' ἐγὼ στίχους ζητῶ ἀκόμα καὶ κλέβω ἀπ' τὴν αὐρὰ τῆς λέγια τοῦ Παραδείσου, μὰ τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιάς ποῦ μοῦ ῥχεται στὸ στόμα. Ἐσὺ χαρίζεις, Νίκο μου, καὶ ἡ χρυσὴ γιορτὴ σου.

5 Δεκεμβρίου

KYR-KOS

ΣΕ ΑΓΑΠΩ

Σὰν τὸ καράβι ποῦ βορῆαι σκληρὰ τὸ παραδέρνει, Καὶ σπάζει τὰ κατάρτια του καὶ τὰ πανιά του σχίζει, Κ' ἡ θάλασσα στὰ πῦματα ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ φέρνει, Καὶ μοναχὰ εἰς τοῦ θεοῦ τὸ ἔλεος ἐλπίζει, Τὸ ἔλεός Σου καὶ ἐλὲ ἴμοι γιὰ νὰ μὲ σώτη.

* Ἄν ἴστην καρδιά μου ποῦ πονεῖ, Αὐτὴ Σου ἢ γλυκερὰ φωνή. Μὲ ἕνα τῆς «Σὲ ἀγαπῶ» δροσιᾶς ζωῆ τῆς δώση.

ΠΕΤΡΟΣ Σ ΑΖΑΠΗΣ

Ἀκροστιχίς.

Ἐὰν ἐπρόκειτό ποτε τὸ αἷμα μου νὰ χύσω κρατῶν, ὡς μόνον ἐπαθλόν, τὸν ἔρωτά σου μόνον Δόγω τιμῆς τὸ ἔπραττον ἐκείνον ν' ἀποκτήσω βεβαίως ὦν, ὅτ' ἀποκτῶ τοῦ Παλαδείσου θρόνον Ἐὰν δ' ἐτύχχανέ ποτε νὰ χάσῃ ἡ Οἰκουμένη τὸ ἴνδαλμα τῆς καλλονῆς τὴν ἀληθῆ μαγειρίαν Νῆ Δία θ' ἀπεδείκνυσον, ὅτι τὸ κάλλος μένει ἐν τῇ εἰκόνι σου αὐτῇ εἰς αἴγλην θεσπεσίαν Ἡ καλλονὴ τὸ δῶρημα αὐτὸ τῆς Εἰμαρομένης θὰ ἔλεγον τὸ συγκρατῆ ἐν πρόσωπον... Ἐ λ ἔ ν η ς

Φιλάμμων.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἄν ἔζη σήμερον

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον ἐκδοτοῦ τινός, ὅστις κά ηται πρὸ τοῦ γραφείου του. Ὁ Σαίξπηρ, νευρώδης νεός, ἴσταται παρὰ τὴν θύραν μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας

Ἐκδότης (ανοίγων καὶ ἀναγινώσκων ἐπιστολὰς χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν):— Λοιπὸν, παιδί μου, τί τρέχει; Ἐν λεπτόν τῆς ὥρας ἔχω καιρὸν.

Σαίξπηρ (συστρέφον τὸν πῖλον εἰς τὰς χεῖράς του ἐν νευρικῇ ταραχῇ):— Ἡλθ... δι' ἐκεῖνο τὸ δῶμα. Δι' ἐκεῖνο, κύριε, ποῦ σᾶς ἀρῆκα πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ μοῦ ὑποσχέθητε νὰ ρίψητε ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ. Ἐννοεῖτε;

Ἐκδότης:— Ναι, καί δὲν μοῦ φάνηκε ὅσο καλοῦ μικρᾶς ἀξίας εἶνε δὲν ἔχει δραματικὸν χαρακτήρα, κατὰ συνέπειαν δὲν μᾶς ησιμεύει.

Σαίξπηρ (μετὰ μικρὰν σιγὴν μὲ φωνὴν κᾶπως ὑποτρέμουσαν καὶ ἐξακολουθῶν νὰ συστρέφῃ τὸν πῖλον του):— Ἐγὼ—Ἐγὼ... ἐνόμιζα ὅτι θὰ σᾶς ἤρεσκε. Τὴν σκηνὴν τοῦ φαντάσματος ἐθεώρουν ἐπιβλητικὴν ἐπίσης καὶ τὴν τοῦ τάφου. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἀρλετ ἐνόμιζον ὅτι εἶνε ἐπιτυχής...

Ἐκδότης:— Ὡ! ὄχι, ὄχι, καθόλου· αἱ συνδιαλέξεις εἶνε μακρὰ καὶ κουραστικά. Ἡμεῖς, παιδί μου, θέλομεν εὐφυῶν εἰς τὸ δῶμα,

δρᾶσιν καὶ λακωνισμόν. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μακροὶ μονόλογοι καταστρέφουσι τὸ ἔργον.

Σαίξπηρ:—Τοὺς ἐθεώρησεν, κύριε, τυπικούς εἰς τὸν χαρακτήρα. Βλέπετε ὅτι εἶνε σκεπτικὸς καὶ ἰδιότροπος ἄνθρωπος, καὶ ἐνόμισα ταῦτα δυνατὰ νὰ λεχθῶσιν ἐν μονολόγῳ ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον ὄνειροπόλον καὶ πάσχοντα κατὰ τι τὴν καρδίαν καὶ τὸ λογικόν....

Ἐκδότης (διακόπτων):— Ναι, τὸ ἀνέγνωτα ἐπισταμένως μέχρι τέλους καὶ δὲν μοῦ ἤρσε παντάπασιν Ἡ ἐμφάνισις τοῦ φαντάσματος δὲν εἶνε κακὴ. Ἄν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσητε— ἀπὸ σᾶς εἶμαι γεροντώτερος—τὰς συμβουλεύω νὰ περικόψητε ὅλας ἐκεῖνας τὰς σχοινοτενεῖς ὀμιλίας, νὰ τὸ ἐπιθεωρήσητε ἐκ νέου καὶ τότε ἴσως γείνη καλὸν διὰ τὰς ἐπαρχίας....

Σαίξπηρ (ἀνυπομόνως):— Τότε θὰ τὸ δεχθῆτε;

Ἐκδότης:— Ὅχι, ὄχι. Μόνον γνώμην ἐξέφρασα, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι καταλαμβάνω ἀπὸ τοιαῦτα πράγματα.

Σαίξπηρ:—Λοιπὸν δὲν σᾶς χρησιμεύει νὰ τὸ ἀφήσω ἐπὶ πλέον;... (λαμβάνων αὐτὸ ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ ρίπτων ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα οἴκτου).

Ἐκδότης:— Ὅχι, παιδί μου, ὄχι!

Σαίξπηρ:—Τότε σᾶς εὐχαριστῶ κύριε, διὰ τὸν κόπον τὸν ὁποῖον ἐκάματε νὰ τὸ ἀναγνώσητε. Δουλὸς σᾶς, κύριε.

Ὁ ἐκδότης ἀπησχολημένος ὦν εἰς τὰς ἐπιστολάς του, οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔδωκεν, ὁ δὲ Σαίξπηρ, φερῶν τὸν πῖλον του καὶ προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὰ χειρόγραφα ὑπὸ τὸν ἀκνῶν του, ἐξέρχεται κλεισῶν ἡσύχως τὴν θύραν ὀπισθὲν του....

(Παράφρασις)

*

Τὸ πάθημα τοῦ Ἐδμόνδου Ἀμποῦ.

Ὁ ἀποθανὼν κόμης Νισβεκέρη ἦτο εἰς τῶν ἐπιζησαντῶν τῆς Αὐλῆς Ναπολέοντος τοῦ τρίτου. Κατ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ὄλην τὴν προσοχὴν του εἶχεν ἐστραχημένην πρὸς τὴν πριγκήπισσαν Ματθίλθην, μίξν δὲ ἡμέραν καθ' ἣν ἡ κυρία ἐκεῖνη προτεκάλετον εἰς γεῦμα τὸν Ἐδμόνδον Ἀμποῦ τὸν γνωστὸν συγγραφέα, ὁ κόμης ἀνηγγέλη, εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ δωμάτιον, εὗρε τὴν πριγκήπισσαν καὶ τὸν συγγραφέα συνδιαλεγομένους ἐπὶ τινος ἀνεκκλίτρου: «Μὴ εἰσθε ζήλοτυπος—μόνον ἐγὼ εἶμαι!» εἶπεν ὁ Ἀμποῦ, διὰ τρόπου εἰρωνος. Ἡ πριγκήπισσα πάραυτ' ἔκρουσε τὸν κώδωνα, ὅτε δὲ ἐνεφανίσθη ἡ ὑπηρετρία: «Δόσε διαταγὴν» εἶπε ἀνὰ σκῶσον ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ πιάτο τοῦ κ. Ἀμποῦ δὲν ἐπιθμει νὰ γευματίσῃ μαζύ μου!»

Ὁ κ. Ἀμποῦ ἀναμφιβόλως θὰ διήλθε δυσάρεστον νύκτα, ἄτε ὢν λίαν ματαιόδοξος, τὸ δὲ κτύπημα ἦτο καιρίον.

Πατρινός.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΕΛΕΝΗΣ Α...

Μουσική Βεethoven.

Ἐβίουν ἐντὸς φαιδροῦ κόσμου
Ὀνειρῶν τερπνῶν μαγικῶν,
Ὅτ' αἰφνης παρίστατ' ἔμπρός μου
Τῆς σῆς καλλονῆς ἢ εἰκῶν.

ὦ! πόσων ἀφ' ὅτου σὲ εἶδον
Παλμῶν γλυκυπικρῶν σειρᾶ,
Τοῦ στήθους μου πόσος ὁ κλύδων!
Μακράν μου ἀπέπτ' ἢ χαρά.

Τοῦ σάλου μου τούτου αἰτία
Σὺ μόνη τοῦ τόσον δεινοῦ
Σὺ μόνη, Ἐλένη γλυκεῖα,
Σὺ πάλιν, θεράπων γενοῦ.
Ἀθῆναι—Νοέμβριος 1893

Georges

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Εἶμαι νῆσος· κι' ἂν νὰ κόψης
Τὸ κεφάλι μου θελήσης,
Κι' ἂν ἐν πνεῦμα τότε δώτης
Τὸν δὲ τόνον μου κινήσης,
Διόλου νὰ μὴ ποτηθῆς
Εἰς ὄθον ἂν εὑρεθῆς.
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Χ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΔΟΣ

Εἶμαι θηρίον ἄγριον, ὀλέκληρος ἂν μείνω
Τροφή σου καθημερινή· ἂν λείψῃ τί θὰ γείνω
Α Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνιγματος.

Ὁ τόνος Περισπωμένη (').

Λύται: Ἡ δεσπ. Ὀλγα Α. Κ., ἡ κυρ.
Πηνελόπη Θ. Μ.

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

ΟΡΦΕΙ. Καλὸν τὸ ποιήμα σας, ἰλλὰ νὰ προσέχετε ὀλίγον εἰς τὴν γλῶσσαν· εἰς τὸ πεζὸν ἀπεφυγέτε λαμπρὰ τὸν δύσκαμπτον τοῦτον σκόπελον, ἀλλ' εἰς τὸ μμετρον ἐπάθετε ὅτι (δυστυχῶς) οἱ πλεῖστοι τῶν οἰητῶν μας· ἡ γλῶσσα τοῦ ποιήματός σας εἶναι δηλώτης, ἀλλ' ἡ λέξις ἀ ν ἄ μ ν η σ ε ς δὲν ἀνήκει οὔτε μίς τὰς τῆς δημῶδης, οὔτε εἰς τὰς τῆς καθαρευούσης

λέξεις, εἶναι ἐν πρᾶγμα ἐρμαφρόδιτον, ἔχει χαρακτηρὰ τῆς καθαρευούσης καὶ κατάληξιν τῆς δημῶδους· μόνον ἐν ἡ περιπτώσει ἢ ἐν λόγῳ λέξις συνειθίζεται ἐν Ἑπτανήσῳ ἔχετε δίκαιον ἐν μέρει· καὶ λέγω: ἐν μέρει, διότι τὸ Ἑπτανησιακὸν ἰδίωμα δὲν ἀποτελεῖ τὴν δημῶδη γλῶσσαν. Ἡ ἀ ν ἄ μ ν η σ ε ς πρέπει νὰ γράφεται ἡ ξ α ν α θ υ μ ῖ σ μ α τ α· μέσος ὄρος δὲν ὑπάογει. Ἡ Ο ἰ κ ο γ ε ν ε ι α δὲν εἶναι οὔτε ὑπὲρ τῆς δημῶδους ἢ καθομιλημένης οὔτε ὑπὲρ τῆς καθαρευούσης ἢ τῆς τῶν ἀρχαίων. εἶναι ὑπὲρ τῆς Ο Μ Ι - Λ Ο Υ Μ Ε Ν Η Σ, δηλ. ὑπὲρ τῆς γλώσσης ἣν ἐπίσης ἐννοοῦσιν ὅτε Κόντος καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ. Τοιαύτη ὁμως γλῶσσα δὲν γίνεται διὰ τῆς στρεβλώσεως τῶν ἀρχαίων λέξεων. «Εὐωδία» (εὐωδιά!) «ἀνάμνησις» (ἀνάμνησις!), οὔτε διὰ τῆς προσθήκης καταλήξεων καὶ γραμμάτων εἰς τὰς λέξεις τῆς δημῶδους «λουλοῦμι» (λουκούμιον!) «μοναστηράκι» (μοναστηράκιον!) «Κολοκυθῶ» (Κολοκυθῶ!!!)

Ἐμπορικὸν Κατάστημα ΛΑΖΑΡΟΥ ΛΥΜΠΕΡΗ

Παρὰ τῇ πλατείᾳ τῆς Καπνικαρέας.
Ἐν αὐτῷ πωλοῦνται διάφορα εἶδη πολυτελείας,
ἰδίως μεγάλη συλλογὴ βαπτιστικῶν.

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιεχούσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίνα, ταρράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Ἐνοίκιον δικαιοτάτον.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. ΒΙΛΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Βόλῳ.

Ἡ κομψότης τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐργοστασίου τοῦ κ. Βιλαντωνοπούλου ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν τῶν καλλιτέρων Ἀθηναϊκῶν.

Κομψότης, στερεότης, καὶ εὐθηνία εἶναι τὰ συστατικά τοῦ καταστήματος.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΣΣΩΝ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου

Ὁ φιλοπρόδοος νέος κ. Ν. Ταμπακόπουλος ἱδρυσεν ἐν Πειραιεὶ Πρακτορεῖον μεγίστης χρησιμότητος· ἐν αὐτῷ δύναται τις νὰ εὕρῃ πάσας τὰς ἐλληνικά· ἐφημερίδας καὶ τὰς γνωστοτέρας τῶν εὐρωπαϊκῶν. Τὸ πρακτορεῖον ἐγγράφει συνδρομητὰς ἐφημερίδων καὶ ἀναδέχεται τὴν διανομὴν αὐτῶν ὡς καὶ βιβλίων κλπ.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κάτωθεν τοῦ ὁμωνύμου Ξενοδοχείου παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὁμοιοίας.

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ΑΝΔΡ. ΜΠΑΛΑΚΑΚΗ

Ἐν αὐτῷ κατασκευάζονται ἄρισται τούρται, φοντάν καὶ ὅλα τὰ γλυκύσματα.